

OVER HET VROEG OPSTAAN.

De Joden hadden de gewoonte om met het aanbreken van den dag op te staan, en daar in hun land niet zoo veel verschil tusschen den zomer- en winterdag bestaat als bij ons, hielden zij dit in alle jaargetijden vol.

Een der hedendaagsche reizigers verhaalt, dat hij in Perzië de menschen op de platte daken der huizen zag slapen, en dat de vrouwen gemeenlijk de eersten in het opstaan waren.

Onze jeugdige lezers mogen deze gewoonte wel bijzonder in gedachten houden, en navolgen; want indien zij des morgens niet vroeg opstaan, zullen zij zelden tijds genoeg hebben om in den Bijbel te lezen en hun morgengebed met aandacht te verrigten; en toch zoo zij niet op die wijze den dag aanvangen, zullen zij dien maar zelden gelukkig doorbrengen. Luther zeide: »Een dag zonder gebed is een dag zonder zegen.» Velen lezen des morgens niet in den Bijbel, omdat zij (zeggen zij) geen tijd hebben. Zij staan te laat op. De ware oorzaak van het een en ander is, dat zij noch liefde tot God hebben, noch belang stellen in hunne onsterfelijke zielen. Ik wil hun mededeelen wat een jongeling van zestien jaren, wien het den Heer behangd heeft uit den zondeslaap op te wekken en eene begeerte naar de zaligheid die in Christus is, te schenken, mij voor eenige dagen zeide. »Het is verwonderlijk (dus sprak hij) te voren had ik nauwelijks tijd genoeg om mij des ochtends aan te kleeden en te ontbijten, om tijdig genoeg aan mijne bezigheden te komen: nooit kon ik, zonder dat ik gewekt werd, opstaan. Tegewoordig word ik zonder geroepen te worden wakker, en heb altijd tijd genoeg om een paar kapitels uit den Bijbel te lezen. Ik had nooit gedacht, dat dit zulk een voortreffelijk boek was.»

Vroeg opstaan en gezamenlijk huisgodsdienst houden, was eene bijna algemeene gewoonte bij onze voorvaders, die meer en meer in ongebruik geraakt is, en nu alleen door weinigen die in oprechtheid en ernst het aangezicht des Heeren zoeken, nagevolgd wordt. Het ware wel te wenschen dat dit gebruik wederom meer algemeen werd ingevoerd. Het is niet te beschrijven, welk een zegen daaruit voor het gansche gezin voortvloeit.

Wij vinden dikwerf in den Bijbel van vrome lieden aangeteekend, dat zij om den wil van God te volbrengen, vroeg opstonden. Abraham, het bevel ontvangen hebbende om ter beproeving van zijn geloof zijn zoon Izaak op te offeren, »stond des morgens vroeg op,» Gen. 22: 3. Dit toont ons duidelijk aan, hoe gereed hij was om den wille Gods, hoe smartelijk ook voor hem, te gehoorzamen. Zoo deden ook Jakob, Gen. 28: 18, en Mozes, Exod. 24: 4. Jozua had veel te doen, en menigmaal wordt er melding gemaakt, dat hij vroeg opstond, Joz. 3: 1; 6: 12; 7: 16; 8: 10; zie ook 1 Sam. 15: 12. David stond vroeg op, om zijns vaders bevel ten uitvoer te brengen, 1 Sam. 17: 20; Job, om voor zijne kinderen te offeren, Job 1: 5; Koning Darius, om naar Daniel onderzoek te doen, Dan. 6: 20; en de vrome vrouwen, die zich naar Jezus' graf begaven, om diens ligchaam de laatste eer te bewijzen, »gingen zeer vroeg in den morgenstond,» Luc. 24: 1; Joh. 20: 1.

Luiheid en traagheid in het beoefenen zoo van godsdiens- als burgerpligten, gaan onafscheidelijk met lang slapen gepaard; en menigen heeft zijne armoede aan te veel slapens te wijten. Hoort wat Salomo zegt, en neemt het toch ter harte: »Hoe lang zult gij, luiwaard! nederliggen? wanneer zult gij van uwen slaap opstaan? een weinig slapens, een weinig slumerens, een weinig handvouwens al nederliggende: zoo zal uwe armoede u overkomen als een wandelaar, en uw gebrek als een gewapend man.» Spr. 6: 9-11; 34: 33, 34. Vergeten wij toch nimmer dat de Heere Jezus, dat ook een Paulus zelfs gansche nachten offerde aan de dienst van God, en dat er eene liefelijke belofte in het Woord des Heeren geschreven staat: »Die Mij vroeg (d. i. in hunne jeugd) zoeken, zullen Mij vinden.» Spr. 8: 17.

T. M. L.

DE EERSTE EN TWEDE ADAM.

De eerste mensch Adam is geworden tot eene levende ziel, de laatste Adam tot een levendmakenden geest. 1 Kor. 15: 45.

Het is u allen bekend, dat de Heere Jezus in de Schrift uitdrukkelijk de tweede Adam wordt genoemd.

Doeh op welken grond heet Christus nu Adam? Adam was de stamvader van een talrijk geslacht; Christus niet minder op geestelijke wijze. Adam vertegenwoordigde voor God geheel zijn geslacht; Christus vertegenwoordigt voor God het zijne.

In Adam waren, als in hun hoofd, de gezamenlijke nakomelingen begrepen;

In Christus zag en ziet God geheel de kodde der verlostten vereenigd, en als tot één persoon in Hem geworden.

Het verbond dat God met Adam sloot, was gevolgelijk met diens geheele geslacht aangegaan;

Het verbond dat God met Christus sloot, was tegelijk gesloten voor geheel zijn volk.

Het verbond met Adam was een werkverbond; doe dat en gij zult leven, was de leuze van dat verbond;

Het verbond dat met Christus was aangegaan was ook een werkverbond.

Christus werd onder de wet gedaan, en ontving, onder voorwaarde eener volmaakte vervulling der wet, de vaderlijke belofte, dat Hij zaad hebben zou, en lengte des levens ontvangen.

Het gedrag van Adam jegens het verdrag van God zou beschouwd worden als het gedrag zijner geheele nakomelingschap;

Op dezelfde wijze zou het gedrag van Jezus voor dat van zijne geheele gemeente gelden.

Was Adam getrouwd, zoo werd in hem, en met hem zijn geheele zaad gekroond;

Was Christus getrouwd, dan ging de Hem toekomstige belooning op geheel zijn volk over.

Viel Adam, zoo vielen allen met hem;

Had Christus zich aan de Goddelijke verbondsvoorwaarde onttrokken, dan zou alles onder den ban en onder den vloek gebleven zijn.

De eerste Adam viel, en zijn val werd geheel zijn stam toegerekend;

De tweede Adam bleef staande, en in Hem staat zijne gemeente.

Adam gaf zijne zonde tot eene erfenis voor zijne nakomelingen;

Christus gaf den zijnen zijne gehoorzaamheid tot een erfdeel.

Adam droeg op zijne familie den verdienden vloek over; Christus op de zijne den verworven zegen.

Adam bragt zijne nakomelingen het verlies toe van al de onvergelykelijke voorregten, die hem gegeven waren;

Christus maakte zijnen leden al zijne hooge voorregten deelachtig.

Adam rukte zijne geslacht met zich in den dood en in het verderf;

Christus verliet de zijnen met zich in het leven, en maakte hen in zijn persoon welgevallig bij den Vader.

En zoo heeft God ons dan ook uit genade dezen nieuwen Stamheer, dit tweede hoofd gegeven. Voortaan komt het enkel op ééne zaak aan, dat wij dezen nieuwen Stamheer toebehooren, en van zijn zaad zijn, alsdan zijn wij gezegend en geborgen. Dan zien wij ons hooger en heerlijker gesteld, dan wij staan zouden, zelfs dan, wanneer wij in Adam niet avvallig geworden waren, maar de proef der heerlijkheid hadden doorgestaan. In onze eigen gerechtigheid waren wij altijd slechts dienstknechten van God gebleven, die niet meer doen dan betgeen zij schuldig zijn te doen, terwijl wij in de gerechtigheid van Christus, en als leden zijns ligchaams, Gods kinderen zijn geworden, die daar roepen: Abba Vader!

F. W. KRUMMACHER.

JEZUS' HEMELVAART.

Gelijk in 't blauwe luchtruim,
Zoodra de zon maar schijnt,
De dauw in lichte wolkjes
Vervliegt en snel verdwijnt;
Gelijk de vlam blijmoedig
Omhoog stijgt van deez' aard,
Als ware d' aard een kerker
Haar heldren gloed onwaard —

Alzoo verbrak de Heiland
De banden van den dood,
Toen Hij ten derden dage
Verrees uit 's aardrijks schoot.

Alzoo keerde in den Hemel
Weldra de Levensvorst,
Daar Hem geen magt ter wereld
Op aard' weêrhouden dorst.

Van 't groote boek des levens,
Waar zijn volk staat vermeld,
Verbrak alstoen den zegel
Het Lam, van ouds voorspeld.
Dat Lam heeft door zijn sterven
Ons 't leven aangebragt,
Een zaad gestrooid op aarde,
Waar rijke oogst op wacht.

Hoe treunden zijn discipelen
Toen Hij in 't graf verdween!
Maar, ziet! ten derden dage
Staakt Hij hun droef geweën.
Daar treedt Hij in hun midden
En brengt den vredegroet,
En uit des Heilands oogten
Straalt heilige liefdegloed.

Door woorden vol ontferming
Troost Hij hun treurend hart;
Maar waarom op zijn woorden
Verdwijnt niet aller smart?
Hun Meester is herzeen!
Waarom dan nog bevreest!
Wat kan hen thans nog wellen
Op zulk een heerlijk feest?

Het is de droeve mare
Dat Hij hen ras verlaat;
En binnen veertig dagen
Weêr naar zijn Vader gaat.
Zij beven bij 't aanschouwen
Der taak hun toevertrouwd,
Daar zij nog niet bezitten
't Geloof, dat tempelen bouwt.

Te scheiden van hun Meester
Valt hun zoo bang en zwaar!
De Heiland vol meddoogen,
Wordt al hun angst gewaar,
Hij spreekt: "het is u nuttig
"Dat Ik thans henega;
"Dan zend Ik u den Trooster,
"Mijn blijvende genê!"

Hen allen zoo vertroostend
Klimt Hij d' Olijfberg op;
En toen ontsteg de Heiland
Van dien verheven top.
Voor 't blinken zijner voeten
Met eerbied wijkt de grond;
Door schitterend licht omgeven
Maakt Hij zijn Godheid kond!

Zoo stijgt door zijne wilskracht
Al zeggend naar omhoog
Die veelgeliefde Meester,
Voor wien hun knie zich boog;
Maar Hij is niet verdwenen,
Want Hij vaart tot Gods troon,
Om eeuwig te gaan heerschen
Als 's Vaders eenge Zoon!

Hij, die zijn ziel voor velen
Heeft tot rantsoen gesteld,
Is slechts als Plaatsbereider
Hen daar vooruitgeseld.
Zijn menschelijk ombulsel
Nam Hij ten hemel meê,
Opdat de zijnen deelen
In zijn volzaalgen vrede!

Looft Hem, verlorste scharen!
Looft Hem al d' eeuwen door!
Zijn lof ontstijgt aan d' aarde
In telkens voller koor!
Eens keert weêr op de wolken
Naar d' aard de Levensvorst,
Om ieder te verpletten
Die Hem hier honen dorst.

Hoe vreeslijk in die ure
Zal 't lot der zondaars zijn,
Die Jezus' bloed verachten
Als ware het onrein!
Zij zullen dan als stoppen,
Heer! voor uw blik vergaan!...
De vrome zelfs kan nauwelijks
Bij uwe komst bestaan!

Naar C. Ariici.

CHRISTINE.